

Til kirkebladet

Turen til Indien.

Indien er et stort og folkerigt land. Indien har en anderledes kultur end Danmark. Indien er mere farverigt. Indien spiser meget ris og forskellige stærke ting til. Det fik 22 elever og 4 lærer fra Blåkilde Efterskole lov til at opleve, da vi tog til Indien i cirka 11 dage.

Vi skulle ikke på nogen ferie, se museer eller det man måske som regel forbinder med en tur med skolen på studierejse. Nej, vi tog til Indien for at hjælpe børn og unge som os selv til en bedre fremtid. Vi oplevede hvordan man kunne holde 30 børn beskæftiget med én sten og hjalp med at bygge huset til en kommende toiletbygning.

Vi var i Madurai og der så blandt andet en lektiecafe, en playschool, mentally challenged school og en masse andet. Vi boede på YMCA guesthouse i Madurai de dage vi var der, hvorfra vi blev kørt ud til de forskellige ting.

Lektiecafeen i Madurai, hjælp børn til en bedre uddannelse og et bedre liv. Børnene lavede lektier, legede og lærte måske lidt ekstra, som de ikke lærte henne i skolen.

I lektiecafeen legede vi med børnene og en enkel aften var vi ude og se nogle af børnenes hjem. Vi blev chokeret, men nok ikke overrasket, da vi så deres hjem. De boede 4 personer i et hus på cirka 10-12 kvadratmeter. Et hjem på størrelse med et værelse hjemme i Danmark, hvor man kun er en om pladsen. I Indien var de 4! Og de er stadig glade og viser stolt deres hjem frem, da vi kom for at besøge dem!

I playschoolen legede vi også med børnene. Playschool er en slags børnehave, men så alligevel ikke. I Playschool lærer børnene alfabetet, lidt engelsk og lidt matematik. Børnene er i alderen 2 til 5 år i Playschoolen og kommer der inden de begynder i skolen, så de følge med i undervisningen. Playschoolen og Lektiecafeen deler bygning og grund. Om dagen er det playschoolen som bruger det nederste af bygningen og om aftenen er det lektiecafeen der er i den øverste del af bygningen. Vi besøgte kort andre skoler, men vi fik ikke tid til at være der og lege med børnene på samme måde som vi havde mulighed for, da vi besøgte playschoolen og lektiecafeen. Vi havde så meget der skulle nås og eftersom vi skulle køres ud til alting, tog det en del tid. Indiens trafik er ret langsomt i byerne og der er biler og motorcykler alle vegne. Ikke at glemme den konstante dytten, som gjorde andre bilister opmærksom på at man kørte bag ved en eller gerne ville overhale. Efter nogle dage i Madurai, drog vi til Thiruvanamalai.

I Thiruvanamalai havde vi et mere roligt program. Vi var med til en gudstjeneste, som selvfølgelig foregik på Tamilsk. Gudstjenesten var anderledes end hjemme i Danmark. Kvinderne sad i højre side og mændene sad i venstre side. Kom man 10 minutter for sent listede man bare ind og satte sig der hvor der var plads. Også hvis man skulle gå forbi en masse og kunne komme til at træde på nogen, så masede folk sig bare ind og fandt en plads.

Efter gudstjenesten var vi med til Junior Ministry. En slags dansk FDF/Søndagsskole. Vi legede forskellige lege, blandt andet navnelege. Indere er ikke gode til vestlige navne, kunne vi konstatere, for da jeg havde sagt mit navn, skrevet det ned og havde fået andre til at sige mit navn, kunne de stadig ikke udtale det. Det endte med at lyde helt forkert, men det var sjovt og vi havde også problemer med indernes navne.

Efter Junior Ministry blev vi delt i grupper på tre og blev sendt ud for at spise forskellige steder i landsbyen vi var i.

Det var en underlig og en smule ubehageligt oplevelse at spise hjemme ved inderne, for i Indien spiser man ikke med gæsterne, men man kigger derimod på at gæsterne spiser. Hvilket var lidt ubehageligt, da der var hele familien som kiggede på os spise.

Efter maden tog vi tilbage til vores base i Thiruvanamalai, The Lebanon Home, der fungerer som et hjem for enker.

Vi besøgte et tempel, hvor vi blev velsignet af en elefant og kom ind i de helligste steder, hvor guderne var mest nærvær og ellers gik vi rundt i templet.

Vi hjalp også med at bygge et toilet. Eller rettere sagt huset til toiletterne. Vi skulle løfte nogle lange sten af en art, men der skete lige det at stenen blev lagt ned, når inderne så under den. For der kunne godt lige ligge en slange eller en skorpion, som sikkert kunne betegnes som meget giftige og dræbende, hvis man altså ikke fik behandling meget hurtigt.

Vi sluttede vores ophold af i Indien i byen Mahabalipiram, som er en turist by. Vi boede på et fint hotel og badede i poolen, købte gaver med hjem og slappede af.

Vi nød at vi kunne gå i shorts, for det havde vi ikke kunnet før. I Indien går kvinderne med lange bukser, t-shirt og halstørklæde for at dække dem, mens mændene kan slippe af sted med lange bukser og en t-shirt.

Efter en oplevelsesrig og øjenåbner tur, gik turen hjem til kolde Danmark.

Vi kom alle hjem med følelse af at have gjort noget godt for at hjælpe andre og vi fandt ud af at vi måske var lidt for krævende i vores liv. Vi indså meget vi tog for givet og hvad vi selv kunne gøre for at gøre jorden til et bedre sted at leve.

Sidst, men ikke mindst, blev vi konfronteret med vores tro og vores holdning til livet og Gud.

Det var alt i alt en skøn tur og vi havde det fantastisk. Vi blev klogere på os selv og verden.

Af Trine Lundsgaard

lektiecafeen.

Et af husene vi så, da vi var på hjemmebesøg med

Mig som får lavet henna

Alle sammen samlet

inden vi tager hjem fra junior ministry

Vi skal til at lave sanglege med Junior ministry. De små røde tørklæder med et kors er indernes uniform.